

СУБ'ЄКТИ ВІТЧИЗНЯНОЇ ІННОВАЦІЙНОЇ ІНФРАСТРУКТУРИ ЯК ЗАСІБ ПІДВИЩЕННЯ ПРОДУКТИВНОСТІ ПРАЦІ

У статті розглянуто сучасний стан інноваційної інфраструктури України, а також виявлено проблеми, які стримують розвиток щодо її складових. Запропоновано шляхи покращення умов створення і функціонування складових інноваційної інфраструктури та відповідно надано певні рекомендації.

The article considers the current state of innovative infrastructure of Ukraine. It is besides identified problems that take hinder the development of its components. The author suggests ways to improve the conditions of their establishment and functioning; the certain recommendations are given.

Постановка проблеми у загальному вигляді. З кожним роком суспільство переконується в тому, що оновлення і розвиток економіки в цілому й кожного окремого підприємства можливе лише в умовах переходу до інноваційного типу господарювання. Саме інновації здатні оновити ринки, підвищити продуктивність праці, розширити номенклатуру та покращити якість продукції та послуг, створити та впровадити нові методи виробництва, поставок та збуту, дати початок новим галузям, підвищити рівень управління та стимулювання трудових кадрів до постійної самореалізації та самовдосконалення.

Головне завдання сучасних підприємств полягає у підвищенні своєї чутливості, сприйнятливості до науково-технічних досягнень, перебудові своїх норм у відповідності до останніх досягнень фундаментальної та прикладної науки. Необхідно покращити зв'язки промисловості та науки, вдосконалити національну інноваційну систему, зокрема інноваційну інфраструктуру, здатну сформувати умови для ринкового обміну результатами інноваційної діяльності між усіма суб'єктами інноваційного процесу, активізувати інноваційні процеси на усіх рівнях господарювання та створити ефективні механізми комерціалізації та трансферу технологій, які в свою чергу призведуть до випуску конкурентоспроможної продукції на базі використання передових наукомістких технологій.

Аналіз досліджень і публікацій останніх років. В сучасних умовах питанням становлення, розвитку та вдосконалення інноваційної інфраструктури як в цілому, так і її окремих складових приділяється велика увага з боку науковців. Найвизначнішими авторами в цій області є: О. М. Амоша, В. М. Геєць, Л. І. Федулова, В. А. Денисюк, Л. Л. Антонюк, О. П. Соловійов.

Виділення невирішених раніше частин загальної проблеми. Однак ще й досі спостерігається нерозвиненість або недостатня ефективність функціонування переважної більшості складових вітчизняної інноваційної інфраструктури.

Постановка завдання. З огляду на актуальність та рівень розробки вищезазначених питань, вважається за необхідне більш детально розглянути сучасний стан інноваційної інфраструктури України, виявити проблеми, які стримують розвиток її складових, а також запропонувати шляхи покращення умов їх створення та функціонування.

Виклад основного матеріалу дослідження. Однією з прийнятних форм підвищення рівня продуктивності праці на вітчизняних підприємствах є створення нових елементів інноваційної інфраструктури, здатних сконцентрувати фінансові, інтелектуальні та матеріальні ресурси на інноваційному розвитку. До цих форм можна віднести парки (наукові, технологічні, дослідні), інноваційно-промислові центри, інноваційно-технологічні центри, центри трансферу технологій, бізнес-інкубатори, віртуальні інкубатори.

Парки виступають одним з найважливіших елементів сучасної ринкової системи. Це

організаційна форма зрощування вищих навчальних закладів, консультаційних та інноваційних фірм. В залежності від виконуваних функцій виділяють наступні різновиди парків [1, с.95]:

1. Наукові (чи дослідні) парки, які обслуговують як нові, так і цілком зрілі підприємства.
2. Технологічні парки - науково-промислові комплекси, в яких здійснюється співробітництво, обмін ідеями та інформацією між підприємствами, університетами та науковими організаціями з метою впровадження нововведень та отримання прибутку.
3. Промислові (грюндерські, індустріальні) парки – це спеціальна відокремлена територія від декількох гектарів до декількох сотень гектарів в межах однієї територіально-адміністративної одиниці для промислового розвитку. Вона обладнана розвиненою інфраструктурою, виробничими, складськими та адміністративними приміщеннями, які призначені для здійснення виробничої діяльності компаніями-арендарями.

Відповідно до чинного законодавства України [2] під науковим парком розуміють – юридичну особу, що створюється з ініціативи вищого навчального закладу та/або наукової установи шляхом об'єднання внесків засновників для організації, координації, контролю процесу розроблення і виконання проектів наукового парку. Мета створення наукового парку полягає у розвитку науково-технічної та інноваційної діяльності у вищому навчальному закладі та/або науковій установі, ефективного та раціонального використання наявного наукового потенціалу, матеріально-технічної бази для комерціалізації результатів наукових досліджень і їх впровадження на вітчизняному та закордонному ринках.

До основних функцій наукового парку згідно чинного законодавства відносяться:

- створення нових видів інноваційного продукту, здійснення заходів щодо їх комерціалізації, організація та забезпечення виробництва наукомісткої, конкурентоспроможної на внутрішніх і зовнішніх ринках інноваційної продукції;
- інформаційно-методичне, правове та консалтингове забезпечення засновників і партнерів наукового парку, надання патентно-ліцензійної допомоги;
- залучення студентів, випускників, аспірантів, науковців та працівників вищого навчального закладу та/або наукової установи до розроблення і виконання проектів наукового парку;
- сприяння розвитку та підтримка малого інноваційного підприємництва;
- організація підготовки, перепідготовки та підвищення кваліфікації спеціалістів, необхідних для розроблення і реалізації проектів наукового парку;
- залучення і використання у своїй діяльності ризикового (венчурного) капіталу, підтримка наукомісткого виробництва;
- захист та представництво інтересів засновників і партнерів наукового парку в органах державної влади та органах місцевого самоврядування, а також у відносинах з іншими суб'єктами господарювання під час організації та виконання проектів наукового парку в межах, визначених установчими документами наукового парку;
- розвиток міжнародного і вітчизняного співробітництва у сфері науково-технічної та інноваційної діяльності, сприяння залученню іноземних інвестицій;

У вітчизняній практиці найбільш відомим прикладом наукового парку є «Київська політехніка». До складу наукового парку входять підрозділи НТУУ «КПІ», наукові, виробничі, навчальні організації, технопарк «Київська політехніка», бізнес-інкубатор «Київська політехніка», що працюють у галузі високих технологій, а також консалтингові, юридичні, фінансові та інші суб'єкти підприємницької діяльності, які здійснюють кадрове, правове, інвестиційне забезпечення і супровід інноваційної діяльності.

Більш розповсюдженим типом парків є технологічні технопарки. Згідно чинного законодавства України [3] під технопарком розуміють – юридичну особу або групу юридичних осіб, що діють відповідно до договору про спільну діяльність без створення юридичної особи та без об'єднання вкладів з метою створення організаційних засад виконання проектів технологічних парків з виробничого впровадження наукоємних розробок, високих технологій та забезпечення промислового випуску конкурентоспроможної

на світовому ринку продукції.

Схематично функції, виконувані технопарками представлені на рис. 1 [4, с.101].

Рис.1.4. Функції технопарків

В Україні функціонують наступні технопарки: «Напівпровідникові технології і матеріали, оптоелектроніка та сенсорна техніка» (м. Київ); «Інститут електрозварювання ім. Є.О. Патона» (м. Київ); «Інститут монокристалів» (м. Харків); «Вуглемаш» (м. Донецьк); «Інститут технічної теплофізики» (м. Київ); «Київська політехніка» (м. Київ); «Інтелектуальні інформаційні технології» (м. Київ); «Укрінфотех» (м. Київ); «Агро технопарк» (м. Київ); «Еко-Україна» (м. Донецьк); «Наукові і навчальні прилади» (м. Суми); «Текстиль» (м. Херсон); «Ресурси Донбасу» (м. Донецьк); «Український мікробіологічний центр синтезу та новітніх технологій» (УМБІЦЕНТ) (м. Одеса); «Яворів» (Львівська область); «Машинобудівні технології» (м. Дніпропетровськ). Основні показники інноваційної діяльності технопарків за 2000-2008 р.р. представлені в табл. 1 [5, с.7].

Таблиця 1

Основні показники інноваційної діяльності технопарків

Показники	2000	2001	2002	2003	2004	2005	2006	2007	2008
Обсяги державної підтримки технопарків по роках склали (млн. грн.):	25	25	60	128	173	36	35	22	(Іп/р)
Динаміка прийняття проектів технопарків (од./рік):	17	43	29	11	8	0	0	2	4 (Іп/р)
Реалізація продукції технопарків у рамках спецрежиму (млн. грн./рік):	177	177	618	1284	1718	22173	1100	870	438 (Іп/р)
Перерахування до бюджету (млн. грн./рік)	7	7	37	91	11	149	230	209	27 (Іп/р)
Створення нових робочих місць (од./рік):	314	314	592	669	782	399	166	197	0 (Іп/р)

Позитивні результати діяльності технопарків до 2005 року були досягнуті в основному за рахунок проектів, прийнятих у 2000-2004 роках в умовах діючого на той час

законодавства про технопарки. Підтримка держави призвела до зростання прийнятих проектів технопарків, обсягів реалізованої продукції в рамках спец режиму та створення нових робочих місць. Однак у зв'язку з тим, що на початку 2005 року було анульовано економічні статті Закону «Про інноваційну діяльність» і заблоковано Закон «Про спеціальний режим інноваційної діяльності технологічних парків» – основні дійові заходи державної підтримки інноваційної діяльності – ці показники стрімко почали знижуватися, в той час як віддача від цих заходів почала проявлятися в зростанні перерахувань до бюджету в наступні періоди.

У березні 2006 року економічні статті в «Про спеціальний режим інноваційної діяльності технологічних парків» було частково відновлено, але їх практичне виконання не було забезпечено. Передбачене бюджетом 2007 року фінансування інноваційної діяльності Держінвестиції України використовувалося в основному на фінансування звичайних інвестиційних проектів. До технопарків дійшли лише 3% виділених сум. За відсутності належної державної підтримки, а саме: звільнення від перерахування до бюджету податку на прибуток, отриманого при виконанні проекту (пропонують скасувати); звільнення від оплати мита; вексельної форма оплати митного ПДВ бюджетного стимулювання проектів технопарків, Україна залишиться і цього поки що функціонуючого елементу інноваційної інфраструктури.

Усього за 2000–2007 роки провідними вітчизняними технопарками були досягнуті наступні результати [5, с.19.]: розроблено й випущено інноваційної продукції на суму 11,4 млрд. грн.; темпи росту випуску продукції становили 45 – 50 % у рік; поставлено на експорт продукції на 1,6 млрд. грн.; отримано за імпортом (в основному устаткування) – 1,2 млрд. грн.; перераховано до бюджету і позабюджетних фондів – 840 млн. грн.; державна підтримка технопарків за рахунок податкових і митних преференцій склала 477 млн. грн.; створено 3,1 тис. нових робочих місць; бюджетний баланс (перевищення відрахувань до бюджету над сумою держпідтримки) + 363 млн. грн.; зовнішньоторговельний баланс + 400 млн. грн.; на 1 грн. державної підтримки реалізовано 18,5 грн. інноваційної продукції. Продукція технопарків становить 8–10% всієї інноваційної продукції української промисловості. Виконання проектів технопарків дозволило технопаркам за період 2000-2007 рр. створити стабільно діючі виробництва інноваційної продукції.

На сьогоднішній день технопарки – це єдиний вид інноваційних структур, що реально функціонують в нашій країні і суворо контролюються державою. Окрім цього з урахуванням українських особливостей, була реалізована модель так званого «віртуального» технопарку, або «технопарку без стін», яка не вимагає значних первинних капіталовкладень

Наступним елементом інноваційної інфраструктури є промислові (індустріальні, грюндерські) парки. Вони мають розвинену інфраструктуру (електро-, газо-, водопостачання, водовідведення, телекомунікації тощо) та повинні надавати супутні послуги (охорона, транспортні та інші послуги) з метою залучення інвесторів для провадження ними виробничої, науково-дослідної, іншої господарської діяльності.

У практиці вітчизняної економіки діяльність промислових парків почала регулюватися з 1 січня 2010 року, що в певній мірі пояснює непоширеність даного елементу інноваційної інфраструктури. Однак потенціал України в створенні промислових парків величезний. На сьогодні в Україні залишається велика кількість невикористаних територій промислових підприємств, які не змогли пристосуватися майже за 20 років незалежності країни до ринкових умов і навряд чи їм це вдасться. На нашу думку, зростання кількості промислових парків дозволить ефективно використовувати вільні промислові території, сприятиме активізації інвестиційної та інноваційної діяльності, дозволить створити високотехнологічні виробництва, збільшити обсяги та асортимент продукції, підвищити конкурентоспроможність економіки, створити нові робочі місця.

Найбільш прогресивною і всеосяжною формою організації науково-виробничих комплексів інноваційно-підприємницької діяльності є технополіс. У загальноживаному значенні технополіс (часто називають науковим містом чи наукоградом, «містом розуму»)

[6, с.274] — це цілісна науково-виробнича структура, створена на базі окремого міста, в економіці якого провідну роль відіграють технопарки та інкубатори. Діяльність технополісів спрямована на виховання «творчих» людей і «творчих галузей» промисловості, посилення сфери послуг виробничого характеру («мізки промисловості»), створення сприятливого життєвого середовища.

Залежно від виробничої і містоутворювальної бази технополісу можна відстежити три їх основних типи [7, с.22]:

- 1 – технополіс дослідницького профілю, що формується на базі дослідницького парку. Як правило, це утворення має середню чисельність населення – близько 20–30 тис. жителів;
- 2 – технополіс, що формується на базі технологічного парку. Міське утворення цього типу має середню чисельність населення 30–100 тис. жителів;
- 3 – технополіс, що формується на базі промислових (грюндерських) парків, має середню чисельність населення 100–180 тис. жителів.

Одна з переваг створення технополісів, на думку Соловйова [7, с.22], полягає в тому, що органам місцевого самоврядування надається велика самостійність, а житлові комплекси і промислові зони великих міст «розвантажуються» завдяки активнішому розвитку виробничої і соціально-побутової інфраструктури передмість. В окремих випадках створення технополісу передбачає створення абсолютно нового міста з сучасними дослідницькими центрами і виробництвами, висококваліфікованими кадрами, навчальними закладами, мережами комунікацій, житловими масивами тощо. Ще однією перевагою технополісів у порівнянні з технопарками виступає їхня певна фінансова незалежність. Основною допомогою з боку держави повинне стати надання у використання вільних земельних ділянок, а також сприятлива кредитна політика. В цьому аспекті можливо використати досвід Японії, яка стоїть біля витоків створення технополісів.

В Україні з вересня 2005 року функціонує лише один технополіс «Київська політехніка», створений на базі наукового парку «Київська політехніка» та проводиться підготовка до створення ще одного «Наукове місто – технополіс «Київ» [8]. Технополіс «Київська політехніка» є інноваційним середовищем, яке за територіальною ознакою об'єднує підрозділи НТУУ «КПІ», виробничі, наукові, навчальні організації, що працюють у галузі високих технологій, а також консалтингові, юридичні, фінансові та інші суб'єкти підприємницької діяльності, які здійснюють кадрове, правове, інвестиційне забезпечення і супровід інноваційної діяльності. Серед перших учасників Технополісу виступили компанія «Інком» і ТОВ «Долина джерел України» – провідні вітчизняні фірми в галузі розробки, тестування та підтримки інформаційно-телекомунікаційних систем і програмного забезпечення. Що ж стосується «Наукового міста – технополісу «Київ»», то його створення знаходиться на стадії розробки. Зараз ведуться переговори стосовно його місця розташування. Співзасновниками наукового міста - технополісу «Київ» мають бути КМДА, Технополіс «Київська політехніка», державні та приватні організації.

Бізнес-інкубатори дуже часто є входять до складу діючих технопарків та технополісів. Інкубатор [9, с.130-131] – це спеціалізована організація (або підрозділ великої компанії), основним завданням якої є створення сприятливих умов для ефективної діяльності малих ризикованих фірм. Інкубатори – майже завжди самостійні організації з юридичного і господарського поглядів. Більша частина їх – це неприбуткові організації, засновані для створення нових робочих місць і зростання податкових надходжень у місцевий бюджет. Існують інкубатори, які функціонують при академічних інститутах і виступають як сполучна ланка у розробці нововведень між університетами і приватним бізнесом. Змішані інкубатори координують діяльність приватних фірм і громадських організацій з метою створення нових малих підприємств. У США функціонують і прибуткові інкубатори, виробничі потужності яких забезпечують нові венчурні фірми різними видами підтримки, особливо фінансовою. Вони створюються під егідою різних регіональних органів управління та за їхньою безпосередньою участю, під контролем місцевих спонсорів, серед яких можуть бути

муніципалітети, корпорації промислового та регіонального розвитку, університети, різні організації, асоціації тощо.

Функції інкубаторів постійно розширюються, однак до основних можна віднести:

- надання малим і середнім підприємствам приміщень і офісної техніки;
- проведення навчання персоналу з питань менеджменту;
- доступ до фінансових систем, надання кредитів і короткострокових позик;
- пошук і залучення інвестицій до реалізації проектів учасників бізнес-інкубаторів;
- створення команди експертів для надання допомоги з питань юридичного забезпечення, управлінської, маркетингової діяльності, бухгалтерського обліку;
- сприяння реалізації продукції (послуг) учасників бізнес-інкубаторів;
- створення позитивного іміджу клієнта бізнес-інкубатора;
- організація і проведення тренінгів і курсів перепідготовки;
- організація заходів паблік-релішнз з метою визначення ефективності і значення малого бізнесу для розвитку регіону;
- супровід фірм після їхнього виходу з бізнес-інкубаторів.

В останній час з розвитком електронного бізнесу, активним використанням Інтернет та інших інформаційних технологій у виробничій та управлінській практиці виділяють окремий вид - віртуальні інкубатори чи «інкубатори без стін» [10, с.29].

Вони допомагають оцінити комерційний потенціал інноваційного проекту, який розглядається у якості основи для створення нової компанії; провести відповідні маркетингові дослідження; врегулювати відносини з материнською організацією (університетом, науково-дослідним інститутом та ін.); розробити бізнес-план та загальну стратегію бізнесу з питання інтелектуальної вартості; знайти партнерські організації, які виступають у якості постачальників та споживачів інноваційної продукції. Безумовно, віртуальні інкубатори не надають у оренду приміщення фірмам-клієнтам. Однак, перевагами даного типу інкубаторів є те, що він потребує значно скромніших інвестицій порівняно з традиційною формою.

Згідно звіту «Про діяльність Держкомпідприємництва України у 2007 році» [11] бізнес-інкубатори відзначають у якості «найбільш потенційних носіїв передових технологій підтримки малого бізнесу та інновацій» і наводиться їх кількість у 70 од. Однак за даними облдержадміністрацій станом на кінець 2008 року [12], в усіх регіонах України діяло 11 інноваційних бізнес-інкубаторів. На думку Гейця [6, с.278], така ситуація обумовлена тим, що бізнес-інкубатори в Україні здебільшого існують за рахунок коштів міжнародних фондів, програм, грантів, кредитів і завдяки безкорисливій роботі окремих ентузіастів із бізнесменів, освітян, науковців і прогресивних представників місцевої влади.

Діяльність бізнес-інкубаторів вкрай ускладнюється ще й тим, що українським законодавством до цього часу чітко не визначений юридичний статус подібних структур, не передбачено жодних пільг в оподаткуванні та кредитуванні тих фірм, що входять до їх складу. Тому необхідно якнайшвидше створити необхідні умови для активізації процесу бізнес-інкубаторства в Україні: розробити законодавчі акти, які будуть регулювати діяльність створених бізнес-інкубаторів, впровадити чітку державну політику в цій сфері та створити сприятливі умови для залучення різних джерел фінансування до процесу бізнес-інкубування.

Поширеним елементом інноваційної інфраструктури є інноваційні (інноваційно-технологічні – ІТЦ) центри. Цей термін найчастіше застосовується до інноваційних структур, які є асоціаціями підприємств і фірм, об'єднаних загальним прагненням досягнення високого комерційного результату на основі використання науково-технічних розробок і винаходів. Шепелев Г.В. [13] вважає що, головним завданням ІТЦ є підтримка вже сформованих малих інноваційних підприємств, які вже пройшли найважчу стадію. Тому на відміну від технопарків, які повинні були створюватися при ВНЗ та бізнес-інкубаторів, які займаються «вирощуванням» малих фірм, ІТЦ повинні були забезпечувати більш стійкий зв'язок малого бізнесу та промисловості та створюватися при підприємствах або науково-виробничих

комплексах. Згідно звіту Міністерства освіти та науки «Розвиток інноваційної діяльності та трансферу технологій протягом 2008-2009 років» [12] на кінець 2008 р. в Україні функціонувало лише 24 інноваційні центри. Також в Україні функціонує лише 13 центрів інноваційного розвитку, головна мета яких полягає в організації взаємодії науково-дослідних, інноваційних підприємств, установ та організацій, органів державної влади щодо інноваційного розвитку економіки, створення дієвого механізму впровадження інновацій та винаходів в галузях економіки України, сприяння просуванню українських інноваційних технологій та винаходів на світовому ринку, організація та впровадження механізму неупередженої інвестиційно-інноваційної експертизи.

Система трансферу технологій Держінвестицій також виступає одним з суб'єктів інноваційної інфраструктури. Вона об'єднує наукові установи, організації, підприємства та підприємців, що професійно займаються трансфером технологій задля забезпечення виходу власників наукомістких розробок на зовнішні ринки.

Передбачається, що технічний супровід, експертну та консалтингову допомогу у підготовці й оформленні технологічних профілів у відповідності до міжнародних стандартів здійснюватимуть фахівці національної мережі РЦІР, яка нині включає 13 центрів та 5 їх представництв і охоплює своєю діяльністю всю територію України. Система трансферу технологій Держінвестицій інтегрована до Української мережі трансферу технологій (UTTN), а також, завдяки шлюзу UTTN, отримує доступ до Російської, Білоруської та Європейської мереж трансферу технологій.

Система трансферу технологій Мережі регіональних центрів інноваційного розвитку Державного агентства України з інвестицій та інновацій (СТТ INDEV) – це частина загальнонаціональної інноваційної інфраструктури України, що представляє собою сукупність інформаційно-комунікаційної мережі та апаратно-програмних засобів, яка на некомерційній основі забезпечує діяльність підприємств, установ, організацій усіх форм власності, в усіх регіонах України, у сфері трансферу технологій, на підставі єдиної нормативної та методологічної бази, при безпосередній участі Мережі регіональних центрів інноваційного розвитку та за підтримки Державного агентства України з інвестицій та інновацій.

Регіональні центри інноваційного розвитку виступають у якості авторизованих партнерів, регіональних адміністраторів мережі UTTN.

У свою чергу, діяльність останньої спрямована на розвиток інноваційної інфраструктури, сприяння комерціалізації науково-технологічного потенціалу.

Головним її завданням є передача технології від наукового сектору до виробництва, пошук партнерів для здійснення кооперації у розробці та впровадженні наукомістких технологій в українську та міжнародне виробництво та обіг.

Висновки і перспективи подальших розробок. Досвід провідних країн світу доводить, що лише всеохоплююче та всебічне використання новітніх технологій, комерціалізація інновацій, які створені у відповідності до сучасних вимог виробництва здатні підвищити продуктивність праці до сучасного рівня, забезпечивши таким чином країні гідне місце на світовій арені. Цим питанням повинні займатися відповідні інноваційні структури, такі як наукові та технопарки, технополіси, бізнес-інкубатори, центри трансферу технологій та інноваційного розвитку. В свою чергу, вони формують інноваційну інфраструктуру країни, спроможну адаптуватися до мінливих умов сьогодення та забезпечувати безперебійну роботу ланцюжка «наука – технологія – виробництво – ринок». До того ж ці суб'єкти допомагають: вдосконалити галузеву структуру виробництва і прискорити соціально-економічний розвиток територій; активно впроваджувати у виробництво вітчизняні і зарубіжні науково-технічні розробки, робити винаходи та передавати отримані результати для широкого використання на внутрішньому та зовнішньому ринку.

Проведений нами аналіз сучасних елементів вітчизняної інноваційної інфраструктури свідчить про вкрай повільні темпи їх формування та функціонування.

Головними проблемами, які перешкоджають ефективній роботі інноваційної інфраструктурі можна віднести: недосконалість законодавчої та нормативно-правової бази, яка регулює питання в цій сфері; недовірливість механізмів фінансово – кредитного забезпечення, податкової та організаційної підтримки з боку державних установ; відсутність необхідних знань з інноваційного менеджменту у інноваційно-орієнтованих підприємств; слабка інноваційна сприйнятливність реального сектору економіки; відсутність взаємодії різних елементів інноваційної інфраструктури один з одним; нерозмежованість функцій окремих суб'єктів інноваційної інфраструктури, що призводить до дублювання діяльності та відбивається на якості послуг, що надаються; проблеми з виходом на внутрішні та зовнішні ринки у більшості центрів трансферу технологій; недостатня сформованість та розвиненість ресурсної бази для створення та функціонування центрів трансферу технологій.

Література

1. Черток Д. В. Парки и их роль в создании инновационного потенциала вузовской науки /Д. В. Черток, В. М. Черкот // Тихоокеанский медицинский журнал. – 2008. – № 2. – С. 95–98.
2. Закон України від 25.06.2009 № 1563–VI «Про наукові парки» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=1563-17>.
3. Закон України від 11.05.2004 № 1702–IV «Про внесення змін до деяких законів України щодо спеціального режиму інвестиційної та інноваційної діяльності технологічних парків». [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=1702-15>.
4. Волков О. І. Економіка та організація інноваційної діяльності: підруч. [третє вид.] / О. І. Волков, М. П. Денисенко, А. П. Гречан та ін. – К.: Центр учбової літератури, 2007. – 662 с.
5. Технологічні парки України в 2000 – 2007 роках (економіко-статистичний огляд). – Київ, 2008. – 64 с.
6. Економіка знань – модернізаційний проект України / за ред. акад. НАН України В. М. Гейця, акад. НАН України В. П. Семиноженка, чл.-кор. НАН України Б. Є. Кваснюка. – К.: Фенікс, 2007. – 542 с.
7. Соловйов В. П. Інноваційний розвиток регіонів: питання теорії та практики: [монографія] / В. П. Соловйов., Г. І. Кореняко, В. М. Головатюк. – К.: Фенікс, 2008. – 224 с.
8. Наукова та інноваційна діяльність: проблеми розвитку та шляхи їх подолання // Щотижнева газета Національного технічного університету України «КПІ «Київський політехнік». – № 40. [Електронний варіант]. – Режим доступу: http://kpi.ua/newspaper/article_540-2.html.
9. Антонюк Л. Л. Інновації: теорія, механізм розробки та комерціалізації: [монографія] / Л. Л. Антонюк, А. М. Поручник, В. С. Савчук. – К.: КНЕУ, 2003. – 394 с.
10. Инновационный менеджмент: учеб. [для вузов] / [А. Е. Абрамешин, Т. П. Воронина, О. П. Молчанова, Е. А. Тихонова и др.]. – М.: Вита-Пресс, 2001. – 272 с.
11. Офіційний веб-сайт Державного комітету України з питань регуляторної політики та підприємництва Звіт про діяльність Держкомпідприємництва України у 2007 році [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.dkrp.gov.ua/doccatalog/document>.
12. Офіційний веб-сайт Міністерства освіти та науки України: Розвиток інноваційної діяльності та трансферу технологій протягом 2008-2009 років [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.mon.gov.ua/main.php?query=science/innovation>.
13. Шепелев Г. В. Проблемы развития инновационной инфраструктуры [Электронный ресурс] / Г. В. Шепелев. – Режим доступа: http://regions.extech.ru/left_menu/shepelev.php.